

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Μαξιμου Βιλόε: ΑΠΙΣΤΟΣΙ — Προσπέρ Μεριμέ: Ὁ ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

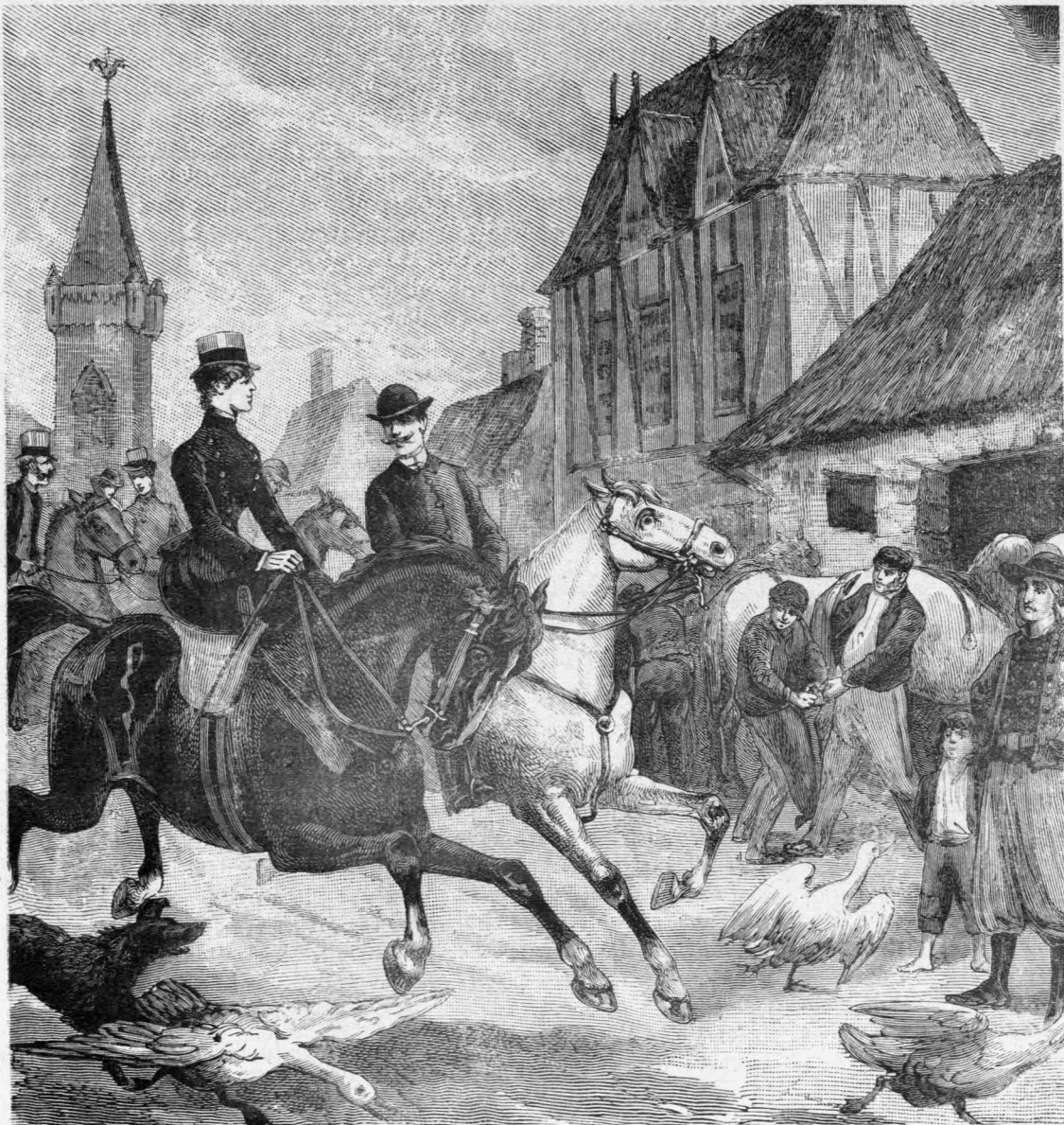
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Οἱ χωρικοὶ προέβαλον ἑκάμβου. (Σελ. 666.)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν διεύθυνσίν των.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

Κάτωθεν τῶν ἰπέων ἡ ὁδὸς κατήρχετο ἐλαφρῶς κατωφερῆς πρὸς χωρίον κειμενον εἰς ἀποστασίν δύο χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ δάσους.

Ἦσαν, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν, λειμωνῆς εὐθαλεῖς, τὸ χωρίον ὑψοῦτο εἰς τὸ μέσον μετὰ τῆς ἐκ γρανίτου ἐκκλησίας αὐτοῦ. τῶν καλυβῶν καὶ τῆς μικρᾶς ἐπαύλεως τοῦ Πενοῆ.

— Κλίνατε τὴν κεφαλήν, ὑπέλαβεν ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ. Εἶναι ἡ οἰκία διασήμων Βρεττανῶν. Διέπρεψαν εἰς πάσας τὰς μάχας ἦσαν φίλοι τῆς δουκίσσης Ἄννης καὶ τῶν γηραιῶν ἡγεμόνων τῆς Βρεττανίας.

— Πῶς ὀνομάζονται; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός.

— Κερανδάλ.

— Ἦκουσα ἤδη τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Πῶς λοιπόν;

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἀνεζήτησεν ἐν τῇ μνήμῃ του, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Δὲν ἐνθυμούμαι, ἀλλὰ γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἦτο κατὰ τὸν πόλεμον. Θὰ εἶδω.

Οἱ πυργίσκοι τῆς ἐπαύλεως ἐφαίνοντο ἀνωθεν τῶν πέριξ μηλεῶν καὶ δρυῶν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ στρατηγός, ὅστις διὰ τοῦ τηλεσκοπίου παρετήρει τὸ χωρίον, ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ ἐκφράσω μίαν γνώμην.

— Λέγετε!

— Νὰ καταλάβωμεν ἐξ ἐφόδου τὸν περιστερεῶνα ἐκεῖνον.

— Δὲν σὰς προτρέπω, εἶπεν ἡ Καικιλία, διότι ὑπερασπίζεται ὑπὸ γενναίας φρουρᾶς. Οἱ ἀνδρεῖοι Βρεττανοὶ δὲν φοβοῦνται καὶ κτυπῶσι μετὰ πολλῆς δυνάμεως.

— Ἄς πέμψωμεν τὸν λοχαγὸν πρὸς κατόπτευσιν.

Εἰς τὰς διαταγὰς σὰς, στρατηγέ μου.

— Ἔστὲ εὐγενῆς, λοχαγέ, εἶπεν ἡ Καικιλία. Ἡ μάμμη μου ἦτο ἐκ τῶν Κερανδάλ.

— Βλέπω ἕνα χωρικόν, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται πλησίον ἐδῶ, παρετήρησεν ὁ στρατηγός.

— Εἶναι ὁ βαρόνος Κερανδάλ, ὁ πρωτότοκος τῆς πτωχῆς ἐκείνης οικογενείας.

Καὶ ἀποτετιομένη τῷ δ' Ἀμβαρῆς, ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ προσέθηκε:

— Δὲν θὰ ἦτο καλὸν ἔργον ν' ἀνυψώσωμεν τοὺς ἀτυχεῖς αὐτούς, οἵτινες κατέπεσαν ἀπὸ τοιούτου ὕψους;

— Τίτιν τρόπον;

— Σκεφθήτε.

— Λοιπόν! εἶπεν ἡ Καικιλία, εὖρον ἐγὼ τὸν τρόπον.

— Ποῖον;

— Βραδύτερον θὰ σὰς τὸν εἶπω, ὅταν θὰ εἰμεθα στενότερον συνδεδεμένοι καὶ καὶ θὰ δύναμαι νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὰ μυστικά μου.

— Δὲν θὰ βραδύνετε; εἶπεν ὁ κόμης τρυφερῶς.

Ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ συνέσπασε τὰ χεῖλη.

— Τίς οἶδε; ἀπήντησε. Τὸ μέλλον ἀόρατον.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ.

Διηυθύνθη καλπαζῶν πρὸς τὸ Πενοῆ. Οἱ ἄλλοι ἠκολούθουν αὐτὸν ἐξ ἀποστάσεως.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ περιοχὴ τοῦ Πενοῆ εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος τοῦ Σαίν Ζιλδὰς καὶ τῆς συνοδίας αὐτῆς.

Οἱ χωρικοὶ προέβαλον εἰς τὰς θύρας ἔκθαμβοι.

Ὁ πεταλωτῆς Καουσὰν ἀπεθαύμαζε τοὺς ἰππεῖς ἐκείνους καὶ ἀφῆκε τὸν πόδα τῆς ἀθλίης φορβάδος, ἣν ἐπεταλοῦ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του· ὁ ἱερεὺς, φορῶν τὸ ἄλλοτε μελαν, νῦν δὲ ποικιλόχρουν ῥάσον του, ἔσπευσε εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου του, με τὸν λίσγον ἀνὰ χεῖρας διὰ νὰ εἶδῃ καὶ οὗτος τὴν συνοδίαν. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ρακένδυτα ἐπλησίαζον τοὺς ἵππους, ἡ δὲ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ προσηγόρευεν ἕκαστον τούτων ἰδίᾳ.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχε περιέλθει τὴν ἔκφυλιν τῶν Κερανδάλ καὶ δὲν ἀνεφαίνετο.

Εἶχε σταματήσει ἐνώπιον εἰδους τινὸς πύργου βλέποντος πρὸς τοὺς ἀγρούς.

Οὐδὲ τ' ἀπειρόκαλλα ἀετώματα, οὐδ' αἱ ἀγροτικαὶ ὑδρορροαὶ, οὐδ' οἱ ἀνεμοδείκται τῆς στέγης ἀνησχόλου αὐτόν.

Εἰς τὸ κοίλωμα παραθύρου τινὸς τοῦ πρώτου πατώματος εἶδε τὴν κεφαλὴν εὐειδεστάτης κόρης με μελανὴν κόμην καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς, εἰς οὓς ἐφαίνετο ὁ πόθος τῆς γυναικός, ἣτις γνωρίζει ὅτι εἶναι ὠραία καὶ βλέπει ἐαυτὴν συντριβομένην ὑπὸ τῆς πολυτελείας τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἃς δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ καὶ ζηλοτυπεῖ ἐν τῇ ἀθρότητι αὐτῆς.

Ἦτο ἡ Ἄγνη, ἣτις εἰργάζετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, φέρουσα ἐσθῆτα μικρᾶς ἀξίας, ἐξ ἐκείνων, ἃς τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα πωλῶσι κατὰ μυριάδας.

Ἀκούσασα τὸν καλπασμὸν ἵππου, προέβαλλεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπε μετὰ περιεργείας τὸν ἐκεῖ ἰστάμενον ἀξιωματικόν.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἠτένιζεν αὐτὴν μέχρις οὗ κατέφθασαν αὐτὸν οἱ συνοδοιπόροι του.

Ἀνεμίχθη τότε εἰς τὸν περὶ τὴν Καικιλίαν ὄμιλον.

Πρότερον ὅμως ἀπέστειλε διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ μαστιγίου του, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ. ἀδιόρατον φίλημα τῇ Ἄγνῃ, ἣτις ἐρυθρίασασα ἀπεσύρθη τοῦ παραθύρου.

Οἱ ἰππῶται ἔσπευσαν πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς πλατείας ἐξεταζόντες τὴν γραφικότητα τῆς ἐπαυλίν, ὅτε δὲ ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ δ' Ἐστρέλ ἔμεινεν ὡς ὀπισθοφυλακῆ.

Βαίνων πλησίον τῆς ἐπαύλεως εἶδε τὴν Ἄγνην, ἣτις ἐπλησίασε πάλιν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἔπεμψεν αὐτῇ ἄλλο φίλημα μετὰ νεύματος, ὅπερ ἐσήμαινε σαφῶς:

— Θὰ ἐπανέλθω.

ΙΘ'

Μία συνέντευξις.

Ὁ στρατηγὸς ἔνευσε τῷ δ' Ἐστρέλ, ὅστις ἐπλησίασεν.

— Εἶναι ὠραία ἡ χωρική; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ποία χωρική, στρατηγέ μου;

— Ἔλα, ἄφετε τὰ μυστικά. Βλέπω ἄρκετὰ καλὰ καὶ μακρόθεν καὶ εἶδα τὴν κόρην ἐκείνην εἰς τὸ παράθυρον.

— Ναί, στρατηγέ, εἶναι ἐξαισία! Ἄδύνατον νὰ εἶδῃ τις ὠραιότεραν κόρην!

— Καὶ θὰ ἔλθετε ἀποψε νὰ τριγυρῆσετε ἀπ' ἐδῶ, παλληκάρι μου;

— Διάβολε! στρατηγέ, ἐκτός ἂν με παραδώσετε εἰς τὴν παιδαγωγόν.

— Σοῦτ!

— Φαίνεται ὅτι καλὰ πηγαινεὶ ἡ δεσποινίς Σιμονέ.

— Σοῦτ!

— Ἡ κυρία δὲ Ρεβιλ εἶναι θελκτικωτάτη, ἀλλ' ὀλίγον δύσκολος.

— Εἶναι ἄρκετὰ ὠραία ἡ ὑποκόμησά καὶ ἔχει καὶ εἰσοδήματα!

— Ναί, ἀλλ' εἶναι σπουδαῖον πρᾶγμα ὁ δήμαρχος καὶ ὁ ἱερεὺς. Εἶμαι στρατιωτικὸς καὶ ἔπρεπε νὰ ἦμαι γενναῖος. πλὴν φοβοῦμαι τὸν γάμον.

— Ἐχετε δίκαιον· καὶ ἐγὼ ἀπέφυγα πάντοτε τὸν γάμον. Ἄλλ' εἶναι καὶ ἡ βαρωνίς, νέε μου ἐρωτότροπε.

— Ποία;

Ὁ στρατηγὸς ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ λοχαγοῦ.

— Ἡ Φοντραίλ!

— Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, στρατηγέ μου, τὴν εὕρισκω ὀλίγον ὠριμον.

Ὁ Σαμπερζὸ ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου του.

— Λοιπόν, νεανία, τί εἶμαι τότε ἐγώ;

— ὦ! δι' ὕμας, στρατηγέ, διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Εἰσθε ἄρκετὰ νέος καὶ ἀκμαῖος.

— Κόλαξ!

— Ἄλλ' ἡ περιστερὰ ἐκείνη τῆς ἐπαύλεως, τί καλλονή! Καὶ ὄχι ψιμυθιωμένη! Τί ὀφθαλμοί, στρατηγέ μου! Τί δὲν θὰ ἔκαμνα...

— Ἄλλ' ἡ ἐπαυλις ἔχει ἰσχυρὰν φρουράν, ὡς εἶπεν ἡ δεσποινίς Καικιλία.

— Θα τὴν ἐνίκων ἀνευ κινδύνου, ἀνεφώνησεν ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἦν εἰς τινα ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν.

Ὁ στρατηγὸς κατέφθασεν αὐτὴν.

— Εἶπατε περὶ ἀνθρώπων γενναίων τῆς ἐπαύλεως ἐκείνης, φιλιτάτη δεσποινίς, εἶπε.

— Βεβαίως, εἶναι γενναῖοι μαχηταὶ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸς καὶ δὲν συμβουλεύω κανένα νὰ προκαλέσῃ ἔριδα μὲ αὐτούς.

— Τί εἶδους ἀνθρώποι εἶναι;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δύο ἀνδρες ἐφάνησαν ἐξερχόμενοι μικροῦ τινος δάσους, φέροντες ἐπὶ κορμοῦ δένδρου προσδεδεμένον μικρὸν κάπρον.

Ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Ἰακώβος καὶ Κορεντίνος, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῖς κυνὸς Μισώ. Ἦσαν ἀμφότεροι ἀπειροκαλῶς ἐνδεδυμένοι.

Τὰ ὄπλα ἐπ' ὤμων φέροντες καὶ τὸν κορμὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατοῦντες ἐβάδιζον ἀμεριμνῶς καὶ ἐλευθέρως, ὡς μὴ ἐβάσταζον οὐδέν.

— Ἰδοὺ ἐν μέρῳ τῆς φρουρᾶς τῆς ἐπαύλεως, εἶπεν ἡ Καικιλία Μὴ τοῖς κηρύξετε τὸν πόλεμον, διότι θὰ μετανοήσετε.

— Χμ! ἐψύθυισεν ὁ στρατηγός, ῥίπτων ἐμφαντικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ λοχαγοῦ. Ἡ κατάκτησις, φίλε μου, τῆς κόρης εἶναι δύσκολος.

— Ὅσῳ περισσοτέρας δυσχερείας ἔχει ἡ ὑπόθεσις, στρατηγέ μου, τόσῳ μεγαλειτέρα ἔσεται ἡ εὐχαρίστησις. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦν μετρία· ἤδη κατέστη βιαία.

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἔβαινον τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἦν καὶ ἡ ἐφιππος συνοδία, κατερχομένη ὁμῶς πρὸς τὸ Πενοέ, ἐνῶ ἡ Καικιλία καὶ οἱ ἵππεις ἀνῆρχοντο πρὸς τὸ Σαίν-Ζιλδᾶς.

Δὲν θὰ ἐβράδυνον λοιπὸν νὰ συναντηθῶσιν.

Ὁ Ἰακώβος καὶ ὁ Κορεντίνος ἀφῆκαν χαμαὶ τὸν κάπρον καὶ ἔστησαν παρὰ τὴν ὁδόν, ἔν' ἀφήσωσι διόδον τῇ συνοδίᾳ.

Ἄλλ' ὅτε ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἥτις εἶχε προχωρήσει καλπάζουσα, ἔφθασε πλησίον τοῦ Κορεντίνου, ἔσταμάτησε χαιρετῶσα αὐτὸν διὰ νεύματος τῆς χειρὸς.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ Σαίν-Ζιλδᾶς; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ὅχι, δεσποινίς. Τὸ Σαίν-Ζιλδᾶς φυλάσσετε καλῶς, καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κυνηγῶμεν ἐκεῖ.

— Ἀληθῶς, τοιαύτη εἶναι ἡ διαταγὴ τῆς μητρὸς μου. Γνωρίζετε, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ διατάξω. Δὲν συνειθίζω, ἄλλως τε, νὰ ἀντιλέγω εἰς τὴν μητέρα μου. Ἐχει ἐνίοτε ἰδέας, τὰς ὁποίας δὲν συμμερίζομαι, ἀλλὰ σέβομαι. Δὲν εἶμεθα συγγενεῖς, Κορεντίνε;

Ὁ Κορεντίνος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐτήρει ἐχθρικὴν στάσιν.

Ἐκείνη, τὸναντίον, ὠμίλει ἡρέμα, μετὰ θάρρους, ἐνίοτε δὲ ἡ φωνὴ τῆς προσελάμβανεν ὕψος τρυφερότητος.

Εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν ὁ Κορεντίνος

ἠσθάνθη οἰανεὶ ῥίγος διατρέχων τὰς φλέβας του.

— Σὰς εὐχαριστῶ ὅτι τὸ ἐνθυμείσθε.

— Οὐδέποτε τὸ ἐλησμόνησα.

Ὁ Κορεντίνος ἦτο ἀληθῶς ὠραῖος. Τὰς τελευταίας λέξεις, εἰς ἃς ἀπήντησεν ἡ Καικιλία, προέφερε μετὰ πολλῆς εὐγενείας.

Οἱ ἵππεις ἐπλησίασαν.

Ἡ κυρία δὲ Ρεβιλ παρετήρει τοὺς λαθροθήρας καὶ τὸ θήραμα.

— Ὁ ἀγοιώτερος ὄλων, εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ στρατηγοῦ, εἶναι τὸ ζῶον ἐκεῖνο.

— Ἰδοὺ εἰς ἐξάσιος σωματοφύλαξ, ὠραία μου κυρία, εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ, δεικνύων τὸν Κορεντίνον.

Καὶ καλέσας τὸν δ' Ἐστρέλ ἔδειξεν αὐτῷ τοὺς δύο ἀδελφούς.

— Προσοχή! εἶπεν αὐτῷ. Μὴ δείξης σημεῖον ἔχθρας!

— Νομίζω ὅτι εἰς τῶν προγόνων των ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην τῶν Τριάκοντα, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ χήρα.

— Ναί, κυρία, εἶπε ψυχρῶς ὁ Κορεντίνος.

— Ἐρρονεύθη;

— Ὅχι, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἰακώβος, ἐρόνευσεν ἄλλους.

Τὸ ὕψος τοῦ Ἰακώβου ἐπροξένει ῥίγος.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι φωνάζει ὁ κάπρος, εἶπεν ὁ δ' Ἐστρέλ. Ἄς φύγωμεν.

Καὶ ἀπῆλθε δρομαίως πρὸς τὸ δάσος χαιρετῶν τοὺς δύο Κεραυνάδ.

Οἱ ἄλλοι ἐμιμήθησαν αὐτόν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔμενε τελευταία.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἠθέλησε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἀπέπεμψεν αὐτόν λέγουσα:

— Ἐχω δύο λέξεις νὰ εἰπω εἰς τοὺς κυρίους αὐτούς. Προχωρήσατε καὶ θὰ σὰς φθάσω.

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε μόνη:

— Κορεντίνε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς καλοῦσα αὐτόν διὰ νεύματος.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλον.

Ἡ Καικιλία ἔκυψεν ἐκ τοῦ ἐφιππίου τῆς:

— Ἐχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω, εἶπε ταχέως.

Ὁ Κορεντίνος προσέκλινε σιωπῶν.

— Ἐλθέ νὰ μὲ ἴδῃς αὔριον.

— Εἰς τὸν πύργον;

— Ὅχι.

— Ποῦ λοιπὸν;

Ἐκείνη ἐσκέφθη ὀλίγον.

— Εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν, εἰς τὴν χέρσον.

— Πότε;

— Τὴν ὀγδόην τῆς πρωίας.

— Ὅα ἔλθω.

[Ἐπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Μαρκήσιος, ὅστις εἶχε τρέξῃ ὠπλισμένος, ὅπως ἀμφισβητήσῃ τῷ Μαμφρέδῃ τὴν εἰσοδὸν, ἰδὼν αὐτὸν προχωροῦντα ἀπειλητικόν, μετέβαλε γινωμῆν καὶ γονυπετήσας ὑπέβαλεν αὐτῷ, ὡς κυριάρχῳ, τὰ σεβάσματά του.

Ἡ ἀπόκτησις τῆς Λουκερίας μετέβαλε τὰς τύχας τοῦ Μαμφρέδου. Οὗτος εὐρῶν ἐκεῖ μέγαν θησαυρὸν καὶ χρησιμοποίησας αὐτὸν λίαν συντεῶς, ἐσχηματίσεν ἐν βραχεὶ ἰσχυρὸν κόμμα — διότι ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ τὰ χρήματα ὑπῆρξαν τὸ κύριον τοῦ πολέμου ἐφόδιον — καὶ πάντοτε εὐρίσκοντα ἀνθρώποι δημοπρατοῦντες τὴν ψυχὴν των καὶ προσφέροντες αὐτὴν εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα.

Ὁ Πάπας ἀπέστειλεν ἀμέσως στρατὸν ὑπὸ τὸν καρδινάλιον τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, ὅπως καταβάλῃ τὸν Μαμφρέδην ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ μεγαλείου του.

Τὸν στρατὸν τοῦτον ἠκολούθει καὶ ὁ Βερτόλδος.

Ὁ Μαμφρέδης ἐρχίνοτο παρεσκευασμένος πρὸς πόλεμον. Ὁ μαρκήσιος τοῦ Χόχεμπεργ, ἐξακολουθῶν πάντοτε νὰ διαδραματίζῃ τὸ αὐτὸ διπλοῦν πρόσωπον, ἔπεμψεν ἕνα τῶν πιστοτέρων ἀνθρώπων του πρὸς τὸν πρίγκηπα τοῦ Τάραντος, ὅπως διαπραγματευθῇ μυστικῶς μετ' αὐτοῦ.

Ὁ πρίγκηψ ἀπήντησεν ὅτι προθύμως θὰ τὸν ἐδέχετο σύμμαχόν του· ὅτι πάντοτε τὸν ἐθεώρησεν ὡς προσφιλέστατον ἀδελφὸν καὶ φίλον· ὅτι ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἰσχύν τῶν περιστάσεων, ὅπως μὴ ἐνοχοποιήσῃ τὸν Βερτόλδον διὰ τὴν παρελθούσαν διαγωγὴν του. Ὁ μαρκήσιος ἠρκέσθη εἰς ταῦτα, φρονῶν ὅτι λίαν ἐπιτηδείως ἐξησφαλίσθη κατὰ παντὸς ἐνδεχομένου, διότι, εἰ μὲν ἐνίκα ὁ Μαμφρέδης, ἦτο ἐν τῷ κρυπτῷ φίλος του, εἰ δὲ ἐνίκα ὁ Ἰννοκέντιος, ἦτο ἐν τῷ φανερῷ φίλος αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, ὑποθέτων ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐπανεπαύετο ἐπὶ ταῖς φιλικαῖς αὐτοῦ διαβεβαιώσεσιν, ἔπεμψεν ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα ὑπὸ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὀδδον, ἵνα καταλάβῃ θέσεις τινὰς ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λουκερίας.

Ἄλλ' ὁ Μαμφρέδης ἦτο ἀγρυπνος. Πληροφορηθεὶς τοῦτο, ἐξεστράτευσεν ἀμέσως, κατετρόπωσε τὸν Ὀδδον καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν ἄχρι τῆς Κανόσας. Εἶτα καταλιπὼν αὐτὸν ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει καὶ εἰς μέρος, ὅθεν δὲν ἠδύνατο νὰ συνενωθῇ πλέον μετὰ τοῦ κυρίου σώματος, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Βερτόλδου καὶ μετὰ δίωρον

*Κ.

πεισματώδη μάχην ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ υποχωρήσῃ καὶ νὰ φύγῃ τροχάδην εἰς Νεάπολιν μετὰ τοῦ καρδινάλιου.

Τοῦ κεφαλαίου τούτου ἐπεκταθέντος λίαν, ἀναγκαζόμεθα νὰ παραλείψωμεν σειρὰν ὄλην μικρῶν δόλων καὶ μικρῶν συμπλοκῶν, ὁμοιοῦσάν σχεδὸν πασῶν πρὸς ἀλλήλας, καθ' ἃς ὁ Μαμφρέδης, ἐπὶ Πάπα Ἀλεξάνδρου τοῦ Δ', κατατροπώσας τοὺς τε ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς ἐχθροὺς του, ἀνεκτήσατο ἅπαν τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως. Τὸ σπουδαιότερον πάντων καὶ ἀξιὸν ἀναγραφῆς εἶναι ἡ, ἀπὸ τοποτηρητοῦ, ἀνακήρυξις τοῦ Μαμφρέδου εἰς κυρίαρχον βασιλέα τῆς Νεαπόλεως.

Ἐγκαταλείποντες δὲ τὸν Νικόλαον Ἰαμαίλλαν, ἱστορικὸν Γιβελλίνου, ἀναφέρομεν τὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου γοαφέντα ὑπὸ τοῦ Νικολάου Βιλλάνου, ἐκ τοῦ κόμματος τῶν Γουέλφων, ὅστις διηγεῖται ὅτι:

Ὁ Μαμφρέδης βλέπων ὅτι ἐκραταιώθη καὶ ἐδοξάσθη, ἀπεφάσισε νὰ γείνη βασιλεὺς τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἀπουλίας. Ὅπως δ' ἐπιτύχῃ τοῦτο, κατέστησε διὰ δῶρων καὶ ὑποσχέσεων φίλους του τοὺς κυριωτέρους τῶν βαρόνων τοῦ βασιλείου. Γινώσκων δὲ ὅτι ὁ ἀδελφός του καὶ βασιλεὺς Κορραδος εἶχεν ἀφίση υἱὸν ὀνόματι Κορραδίνον, εἰς ὃν κληρονομικῶς δικαίωματι ἀνήκε τὸ βασίλειον τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἀπουλίας, ἐμηχανεύθη δόλιον τέχνασμα, ὅπως ποιήσῃ τοῦτον ἐκποδῶν. Συγκαλέσας πάντας τοὺς βαρόνους, ἠρώτησεν αὐτοὺς τί ὄφειλον νὰ πράξωσι περὶ τοῦ βασιλείου, διότι καθ' ἃς εἶχε πληροφορίας ὁ ἀνεψιός του Κορραδίνος ἡσθάνει βαρέως, μὴ δυνάμενος νὰ φέρῃ πλέον τὸ βάρος τῆς βασιλείας.

Οἱ βαρόνοι ἐγνωμάτευσαν ὅτι ἦτο καλὸν νὰ ἀποσταλῶσι πρεσβευτὰς εἰς Γερμανίαν, ὅπως πληροφορηθῶσι περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Κορραδίνου, καὶ ἂν οὗτος εἶχεν ἀποθάνῃ ἢ ἡσθάνει ἀνιάτως, διεκῆρυξαν ὅτι οὐδένα ἄλλον, πλὴν τοῦ Μαμφρέδου, ἤθελον βασιλέα. Τὴν γνώμην ταύτην παρεδέξατο ὁ Μαμφρέδης. καθ' ὅσον αὐτὸς ἐκεῖνος εἶχεν ὑπαγορεύσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων, καὶ ἀπέστειλε πρεσβευτὰς πρὸς τὸν Κορραδίνον καὶ τὴν μητέρα του, φέροντος πλοῦσια δῶρα καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις.

Οἱ πρεσβευτὰς, ἀφικόμενοι εἰς Σοηθίαν, εὔρον τὴν μητέρα τοῦ παιδὸς Ἐλισάβετ τῆς Βαυαρίας, γυναῖκα μεγάλουμον καὶ συνετήν, φρουροῦσαν καλῶς αὐτόν, ὃν εἶχεν ἀναμίξῃ μετὰ πολλῶν ἄλλων παιδῶν τῆς αὐτῆς ἡλικίας ὁμοιομόρφως πάντων ἐνδεδυμένων.

Οἱ πρεσβευτὰς ἠρώτησαν περὶ τοῦ Κορραδίνου· ἀλλ' ἡ Ἐλισάβετ, φοβουμένη τὸν Μαμφρέδην, ἔδειξεν αὐτοῖς ἄλλο παῖδα, εἰπούσα: «Οὗτος εἶναι»

Οἱ πρεσβευτὰς προσεκύνησαν αὐτῷ, προσενεγκόντες πολλὰ δῶρα, ἐν οἷς καὶ τίνα δηλητηριασμένα τραγήματα.

Ὁ παῖς, φαγὼν ἐξ αὐτῶν, ἀπέθανεν ἀμέσως.

Οἱ δὲ πρεσβευτὰς, νομίσαντες ὅτι ἐφόβευσαν τὸν Κορραδίνον, ἀνεχώρησαν ἀνευ

ἀναβολῆς ἐκ Γερμανίας καὶ ἀφικόμενοι εἰς Ἐνετίαν ἀνεπέτασαν μέλανα ἰστία εἰς τὴν γαλέραν των, χρωματίσαντες μέλανα καὶ ἅπαντα τὸν ἐξαρτισμὸν αὐτῆς, πενηθορήσαντες δὲ καὶ ἐκεῖνοι. Ἀφικόμενοι εἰς Ἀπουλίαν, ὡς εἶχον διδαχθῆ ὑπὸ τοῦ Μαμφρέδου, προσεποιήθησαν μεγίστην λύπην, ἀναγγειλάντες τὸν θάνατον τοῦ Κορραδίνου.

Ὁ Μαμφρέδης προσεποιήθη ὅτι ἐθρήνησεν αὐτὸν ἀπαρηγορητῶς καὶ ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῶν φίλων του καὶ σύμπαντος τοῦ λαοῦ βασιλεὺς τῆς Σικελίας, στεφθεὶς ἐν Μονρεάλε τῷ 1258 μ. Χ.

Ἡ Ἐλισάβετ, μαθούσα ταῦτα, ἔπεμψε πρεσβευτὰς εἰς τὸν Μαμφρέδην, ὅπως ἀναγγείλωσιν αὐτῷ ὅτι ὁ Κορραδίνος ἔζη καὶ ὅτι αὐτὸς εἶχε σφετερισθῆ τὴν κληρονομίαν του.

Ὁ Μαμφρέδης ἀπήντησεν ὅτι:

«Ἀπὸ τοῦ θρόνου δὲν καταβαίνει τις ἢ νεκρός· ὅτι αὐτὸς θὰ ἐφύλασσε τὸ βασίλειον διὰ τὸν Κορραδίνον, καὶ περὶ τούτου οὐδεμίαν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀμφιβολίαν· καὶ ὅτι μάλιστα θὰ ἔπραττε καλῶς, πέμπουσα πρὸς αὐτὸν τὸν παῖδα, ὅπως τὸν ἀναθρέψῃ ἐν ταῖς πατρικαῖς ἀρεταῖς.»

Τὰ ὄργανα, ἅτινα ἐξελέξατο ὁ οὐρανὸς ὅπως συντελέσῃ τὸν ὄλεθρον τοῦ Μαμφρέδου, ὑπῆρξαν Οὐρβανὸς ὁ Δ', γεννηθεὶς ἐν Τρόυες, πατριάρχης τῆς Ἱερουσαλήμ, διαδεχόμενος ἐν τῷ παπικῷ θρόνῳ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ Κλήμης ὁ Δ', καρδινάλιος τῆς Ναρβῶνος, ἐκλεχθεὶς Πάπας τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1264.

Ὁ πρῶτος τῶν Παπῶν τούτων ἔπεμψεν εἰς Γαλίαν τὸν συμβολαιογράφον αὐτοῦ Ἀλίβερτον, ὅπως προσφέρῃ τὸ στέμμα πρὸς τὸν ἅγιον Λουδοβίκον.

Ἄλλ' οὗτος ἀπήντησεν ὅτι πρὸς τοῦτο ἀντέκειτο ἡ προηγουμένη πράξις, δι' ἣς περιεβλήθη τὴν βασιλείαν ταύτην ὁ Ἐδμόνδος τῆς Ἀγγλίας. Τούτου ἕνεκα, ὁ Πάπας ἔπεμψεν εἰς Λονδίον τὸν Βαρθολομαῖον Πινιατέλλον, ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κοσεντίας, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραιτήσιν Ἐρρίκου τοῦ Γ'.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος, διεξάγων τότε κινδυνωδέστατον πόλεμον κατὰ τῶν βαρόνων του, κολακευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου δι' ὑποσχέσεων ἐπικουρίας, ἦν οὐδέποτε ἔλαθεν, ἐνέδωκεν εἰς τὴν τοῦ Πάπα θέλησιν.

Τότε ὁ Πινιατέλλης ἐπανελθὼν εἰς Γαλίαν, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου, προέτεινε τὴν περιβολὴν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, πρὸς Κάρολον τὸν Ἄνδεγαυόν, — πλὴν τῆς Τέρρα δι Λαβόρο, τῶν παρακειμένων νήσων καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Γαύδου, ἃς ἡ Ἁγία Ἐδρα ἐκράτει δι' ἑαυτήν.

Ὁ Κάρολος ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν ταύτην, διακηρύξας ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀπέδεγτο τὸ βασίλειον οὕτως ἡκρωτηριασμένον καὶ ὅτι παρεχώρει μόνον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς εἶχον πράξῃ καὶ οἱ Νορμανδοί, τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα τοῦ Βενεβέντου, καὶ ὀκτακισχιλίας οὐγγίας χρυσοῦ κατ' ἔτος.

Κλήμης ὁ Δ', ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἐφάνη κατ' ἀρχὰς δισταζών, εἶτα ἐνδοῦς εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ Καρόλου, ἔπεμψεν αὐθις εἰς Γαλίαν τὸν τῆς Κοσεντίας ἀρχιεπίσκοπον μετ' ἐπιστολῶν πρὸς Σίμωνα τὸν καρδινάλιον τῆς ἁγίας Καικιλίας, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην καὶ παροτρύνωσι τὸν ἅγιον Λουδοβίκον ὅπως, ὑποβοηθήσῃ αὐτῇ.

Τὰ μετὰ ταῦτα γεγονότα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐποχὴν, ἣν ἱστοροῦμεν ἐν τῷ συγγραμμάτι τούτῳ.

Θ'

᾿Ω! καὶ γιατί μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖνον
Δὲν ἀποθάνω;... Ὅθ' ἔφερνε μεγάλη
Λύπη ἔς αὐτὸν ἡ εἶδησι, ἀλήθεια...
Ἄλλὰ ἡ λύπη θὰ πέρασε... καὶ τώρα
Τὴν ἔχω πάντα ἐμπρὸς μου... κ' εἶν' ἀνάγκη
Νὰν τὴνε δοκιμάζω λίγο - λίγο... .

(CONTE DI CARMAGNIOLA).

Εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος.

Ὁ διάδρομος ἐφαίνετο φωτιζόμενος ἐν μέρει ὑπὸ μεμακρυσμένου φωτός.

Περιεμένοντο.

Ἐφθασαν εἰς πρόδομον, χωριζόμενον ἀπὸ τῆς εἰρκτῆς διὰ πυκνῶν κιγκλίδων.

Ἡ ψυχὴ καὶ τὰ ὄμματα τοῦ Ρογήρου διέτρεξαν ἐν ἀκαρεῖ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ σκηνήν.

Ἀνθρωπὸς τις ἦτο ἐκεῖ τεθαμμένος σχεδὸν ἐν τινι ἔδρᾳ. Τὰ μέλη αὐτοῦ δὲν ἐφαίνοντο εὐκρινῶς, διότι αἱ τοῦ φωτός ἀκτίνες δὲν ἐπιπτον ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ἐφαίνετο κάτωχος καὶ γέρον. Ἡ κόμη αὐτοῦ ἦτο λευκὴ, ὡς ἡ χιών. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, ὡσεὶ ἤθελε νὰ ἐξοικειώσῃ αὐτοὺς πρὸς τὸν θάνατον.

Ἐνώπιον αὐτοῦ ἦτο μικρὰ τράπεζα, καὶ ἐπ' αὐτῆς κύπελλον καὶ σταυρός. Πρὸ τῆς ἔδραν καὶ χαμαὶ ἔκειτο μακρὰ ράβδος, πλήρης μικρῶν ἐντομῶν, κανονικῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, καὶ ἐκ διαλειμμάτων βαθυτέρων. Ἦσαν αὐταὶ ἔργον ὀδύνης.

Ὅτε ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος καθείρχθη, ἠθέλησε ν' ἀριθμῇ τὰς ἡμέρας τῆς αἰχμαλωσίας του, ὅπως γνωρίζῃ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔμελλε νὰ υποφέρῃ, καὶ ἀνακουφίζεται ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ὁ χρόνος οὗτος ἔθαινεν ἐλαττούμενος. Ἰσως, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἔβλεπεν αὐθις ἡμέρας εὐτυχεῖς, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εἶχεν ἀφορμὴν χαρᾶς, συγκρίνων τὴν μέλλουσαν κατάστασίν του πρὸς τὴν παρούσαν. Ἄλλ' ὅτε εἶδεν αὐτὸν ὁ Ρογήρος, τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἔμενε κατὰ γῆς ἡμελημένον.

Ἡ ἐλπίς, ἥτις μένει τελευταία ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ ψυχορραγούντος καὶ φαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ὅταν ἔτι οὗτοι κεκαλυμμένοι ὑπὸ τοῦ νέφους τοῦ θανάτου δὲν δύνανται νὰ διακρίνωσι τὰς προσφιλεῖς μορφὰς τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων... ἡ ἐλπίς αὕτη εἶχεν ἐγκαταλίπη πλέον τὴν καρδίαν ἐκείνην.

Ἄφ' οὗ τὰ ἔτη, ἐπισωρευόμενα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, μετέβαλον εἰς λευκὴν τὴν ξανθὴν κόμην του, ἡ καρδία του καὶ τὰ μέλη του δὲν ἔτρεμον πλέον εἰς τὸν ἦχον τῆς ἐπὶ τῶν στροφῶν τῆς στρεφόμενης θύρας, οὐδ' εἰς πᾶσαν τῆς κλειδῆς στροφῆν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἡ φιλόανθρωπος χεὶρ, ἥτις ἐμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, ὅπως ἀπολαύσῃ αὐθις τῆς θέας τοῦ οὐρανοῦ.

Ἄπελπισθεῖς, ἔρριψε μακρὰν τὸ ἐργαλεῖον ἐκεῖνο, ὅπερ χρησιμεῖον αὐτῷ ὅπως διακρίνῃ τὸ ἀλγος, καθίστα τούτο μᾶλλον ἀνυπόφορον καὶ παρατεταμένον.

Ἡὐχαριστεῖτο νὰ θεωρῇ τὸ ἀλγος τούτο ὡς μακροτάτην ἡμέραν μόχθων, ἥς ἡ νύξ ἦτο ἐν τῷ θανάτῳ.

Καὶ πράγματι, τὸ φῶς δὲν ἐχώριζε τὰς ἡμέρας του.

Ἄφ' ἧς ἡμέρας καθείρχθη, δὲν εἶδε πλέον τὸν ὀρίζοντα, οὐδὲ δι' αὐτῶν τῶν κιγκλιδίων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα του ἦτο σκότος, ἐφανταζέτο ὅτι ἀποθνήσκων θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ μηδέν.

Γενόμενος ὅλος ἀνάσθητος, ἔμεινε ὡς τι ἄψυχον, περιμένων τὴν ὀρίσθησαν διὰ τὸν θάνατόν του στιγμήν. Τούλάχιστον, ἂν ἤθελεν ἀπολειφθῆ αὐτῷ τὸ θάρρος νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν οἰκτρὰν αὐτοῦ κατάστασιν! Ἡ σκέψις αὕτη, ἥτις ὅπως πραγματωθῆ ἀπαιτεῖ μέγα σθένος ψυχῆς, ἐπηλθεν αὐτῷ ὅτε, ἐξουθενωθείς ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ἀνεζήτησε μάτην ἐν τοῖς τοῦ παρελθόντος παθήμασιν αὐτοῦ ὑπόλοιπόν τι δυνάμενον ν' ἀποδώσῃ τὰ μέλη του εἰς τὰ στοιχεῖα, μεταβάλλον τὸ σχῆμα τῆς ὕλης των.

Οὔτε στεναγμός, οὔτε παράπονον ἐξήρχετο τότε τῶν χειλέων του.

Ὅ,τι ἡ πικρία ἢ ἡ λύσσα τῆς ὀργῆς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, τὸ εἶπεν ἐκεῖνος μυριακίαις.

Ἐπὶ τέλους, ἀπελείφθη αὐτῷ ἡ σιωπῆ, καὶ ἦτο ἄφωνος ὡς τάφος.

Τὰ ἔτη εἶχον ἐξελείψῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων οὔτε στεναγμός, οὔτε λέξις ἀγάπης ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἄν δέποτε τὸ ὄνομά του ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην τινὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων ὑπηρετῶν του, ὅστις, καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, διηγέτο εἰς τοὺς θαλαμηπόλους καὶ τοὺς ἄλλους οἰκέτας τὰς δόξας τοῦ οἴκου τῆς Σοηθίας, οὗτος προσεῖχε καλῶς ὅπως μὴ τὸ ἐκστομίση, διότι ἀνεμίμησκεν ἐνοχον ἐγκλήματος τοιοῦτου, ὅπερ προσεῖνε φοικὴν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐωσφόρον. . . καὶ ἂν ἐξεστόμιζεν αὐτό, ἐπραττε τούτο ψιθυρίζων ταχέως. . . ὡσανεὶ ἀνέφερον ὄνομα κολασμένου.

Δι' αὐτὸν ζῶντα δὲν εἶχον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐκείνην ἀγάπην, ἣν διατηροῦσι πρὸς τοὺς νεκρούς!

Ἐξέτεινε μετὰ μόχθου μεγάλου τὴν παραλυτικὴν δεξιάν του. . . Ἐπλησίαζε νὰ θέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης. . . ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν. . . ἡ χεὶρ ἐπανάπεσεν. . .

[Ἐπειτα σὺνείχεια].

ΠΛΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΑΕΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνείχεια]

Γ

Τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὅπερ ἡ κ. Δεβεραντάλ παρετήρησεν ἐν Βισύ, ἦτον ὁ Ἰωάννης, μὴ ἀποδοῦσα δὲ τούτο εἰς τυχαίαν σύμπτωσιν, ἐπίστευσεν ὅτι ἠγαπάτο.

Τὸ ἐσπέρας, εἰς τὸν χορόν, ἐγερθεῖσα ὅπως χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ, ἦν συγκεκλιμένη, ὡς γυνὴ ἀναμένουσα ἐξομολόγησιν, καὶ παρσκευάζεν ἤδη ἀπαντήσεις ψυχρὰς καὶ ἀξιοπρεπεῖς.

Ὁ Ἰωάννης ἐτήρει σιωπὴν.

— Ἐχω ἐν ἐγκλημα, νὰ μεμφθῶ τὸν ἐαυτόν μου, κυρία, εἶπε τέλος ὁ Ἰωάννης, ἐπαναφέρων αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἐγκλημα τόσῳ μέγα, ὥστε δὲν ἐτόλμησα νὰ σὰς τὸ ἐξομολογηθῶ, πέποιθα δὲ ὅτι, ἐν τῇ καλωσύνη ὑμῶν, θὰ μοὶ χορηγήσετε καὶ δεῦτερον βάλς· θὰ ἔχω ἴσως περισσότερον θάρρος.

Ἡ Ζήλια, ὑπὸ τῆς περιεργείας ὠθυμένη, ἐχορήγησε καὶ δεῦτερον βάλς.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἰωάννης ὠμίλησε περὶ τῆς ἐξ Ἰων ἀνθοδέσμης, τοῦ μυστηριώδους δεσμοῦ, ὅστις συνῆπτε τὴν ἰδίαν του ζωὴν πρὸς τὴν τῆς κομῆσσης, περὶ τῆς μονώσεώς του, τῆς θλίψεώς του, τῶν ἀφρόνων νυκτερινῶν ὀνείρων του, τῶν παρφόρων ἐλπίδων του. . . θὰ ἠπατάτο τις πιστεύων τὴν συγκίνησιν του ἐκείνην ὡς ἐπίπλαστον καὶ πᾶν τὸ ἐνθουσιώδες τῶν φράσεων του προμελετημένον.

Ἄλλὰ τίς, ἐν εἰκοσαεπταετῇ ἡλικίᾳ, εἶνε ἀξιόπιστος ὀμιλῶν περὶ ἔρωτος, καθ' ὃν χρόνον μάλιστα, μετὰ τὰ νεῦρα τεταραγμένα, ὡς ἐκ τῶν ἠχῶν τῆς ὀρχήστρας, καὶ μεθυσμένος ἐξ ἀποσφαίρας πεπληρωμένης εὐωδιδῶν, σῦρει ἐν ταῖς ἀγκάλαις του γυναικὰ νέαν καὶ ὠραίαν;

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἡ Ζήλια ἦν ὄντως ὠραιότατη· αἱ παρειαὶ τῆς προσέλαβον τὸ χρῶμα τῶν ἐπὶ τῆς κόμης τῆς τρεμουσῶν ροδοχρῶν ἐρεικῶν. Τὸ ἀνάστημά τῆς νωχελῶς ἐκάμπτετο κάτωθεν τῶν περικοσμουσῶν τὸ θαράκιόν τῆς κυψελοειδῶν ταινιδῶν. Ἐπωφελεῖτο τῶν ζωντῶν κινήσεων τοῦ βάλς, ὅπως ἐντροφῆ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἰωάννου, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τοὺς ἀκούει. Ἐκρινεν ἐν τούτοις ἀναγκαῖον νὰ τῷ ζητήσῃ, κατὰ τὸ διάλειμμα, τὴν ἀνθοδέσμη τῆς.

Ὁ Ἰωάννης τὴν παρετήρησε διὰ βλέμματος βραχυαλοῦς.

— Αὐριον, κυρία, ἀπεκρίθη, διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης, ἐνῶ τὸ βάλς ἐξηκολούθει καὶ ὁ Ἰωάννης κατηφής, σιωπηλὸς καὶ μετὰ ψυχροῦ σεβασμοῦ ἔσυρε τὴν Ζήλιαν.

Τὸ τέχνασμα τοῦτο ἦν εὐφυῆς ἡ κόμησση ἠθάνθη ἐαυτὴν ἀποκαμουσῶσαν καὶ λιποψυχοῦσαν. Τῇ ἐφάνη ὅτι τὸ φῶς τῶν

κηρῶν εἶχε σκοτισθῆ, ὅτι οἱ μουσικοὶ ἐπαιζον ἀθύμως καὶ ἀσθενῶς.

Τὴν ἐπαύριον ἐχόρευσε τρεῖς τὸ βάλς μετὰ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις εὐδιάθετος ἐπέστρεψε τὴν ἀνθοδέσμη τῆς. Εὐτυχῶς ἀνεκάλυψεν ὅτι εἶχε γνωρίσει, κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, ἐξ ἀδελφόν τινος τοῦ κ. Δεβεραντάλ, ἀποκατεστημένον ἐν Νορμανδίᾳ. Τούτο ὑπῆρξεν ἀρκούσα ἀφορμὴ, ὅπως παρουσιασθῆ εἰς τὸν κόμητα.

Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἐγνώριζε τὰς ὄρας, καθ' ἃς ἦτο σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ κόμησση θὰ εὐρίσκετο μόνη ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς.

Μετὰ ἐξ ἐβδομάδας ἡ Ζήλια, ἀναχωρήσασα ἐκ Βισύ, ὅπως μεταβῆ εἰς τὸν Νομὸν Δελάνδ, ἔβη ὁ κόμης ἐκέκτητο σημαντικὰς γατίας, εἶχεν εἰκοσάκις ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἰωάννου ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἐκάστοτε νὰ τῷ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἀποστολὴν καὶ ἄλλων.

Τὴν κόμησσην ὑπερμέτρως ἠνόχλει ἡ ἐξοχή, αἱ δ' ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰωάννου ὑπῆρξαν ἡ μόνη ψυχαγωγία τῆς.

Ἀναγινώσκουσα αὐτὰς περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐντὸς τῶν ἐκτεταμένων στοιχείων τῶν φιλυρῶν, περιπεπλεγμένων ὑπὸ χλόης, ἥτις ἐφαίνετο σειομένη ἐκ τοῦ κρότου τῶν βημάτων τῆς, ἡ μᾶλλον τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἀρχοντίσκων καὶ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες ἐφαίδρυνον τὸ γεῦμα λεπτολογούντες περὶ γεωργίας ἢ ἀφηγούμενοι τὰ ἄθλα τῶν κυνῶν των, εὐκόλως ἐπέθετο ὅτι ἠγάπα. καὶ ἠρίθμει τὰς χωριζούσας αὐτὴν ἀπὸ τῶν Παρισίων ἡμέρας.

Ἀσμένως ἐπανιδούσα τὸν Ἰωάννην ἐζύμνησε τὰ προτερήματά του ὡς μουσουργοῦ καὶ ὡς ποιητοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἔσχεν ἐν τῷ κόσμῳ θαυμαστὴν ἐπιτυχίαν, μόνος αὐτὸς ἀναδειχθεὶς ἀξίεραστος, καὶ δικαίως ἐλογίζετο κεκτημένος ἀρετὸν νοῦν, ἀρετὴν εὐφυῶν καὶ φαντασίαν.

Οἱ ἀληθῶς ἐξοχοὶ, κατὰ κανόνα, ἐλαχίστως φροντίζουν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι εἰσὶ τοιοῦτοι, ἀλλῶς δὲ ἀποκάμνουσι προσπαθοῦντες, ἵνα πᾶν πρᾶγμα χρησιμοποιοῦσιν εἰς τὰς ιδέας των, ἐνῶ οἱ μετρίαις ἀξίας γνωρίζουσι νὰ χρησιμοποιοῦσι τὰς ιδέας των εἰς πᾶν πρᾶγμα.

Ἰταλὶς πριγκηπέσσα, περιβόητος διὰ τὰ συμβάντα τῆς, παρέσχε τῷ κ. Δεραμπὲρ τὴν τιμὴν τῆς γνωριμίας τῆς, ὑψώσασα ἀμέσως αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Ζήλιας, ὡς πᾶν ἀντικείμενον ἀμίλλης.

Ὁ Ἰωάννης ἐγνώρισε νὰ ἐπωφεληθῆ ἐπιδειξίως τῆς ἰδιοτροπίας ταύτης, χωρὶς νὰ ἐλκυσθῆ ἐκ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἰταλικῆς καλλονῆς.

Ἡ Ζήλια ἦν ἡ πρώτη ἀποκαλύψασα αὐτῷ τὰς λεπτότητας καὶ τὴν ποιήσιν τῆς πολυτελείας, ἡ ἀνταποκρινόμενη εἰς ὅλα τὰ ἀπόρρητα ἐνστικτὰ του, καὶ συνεπῶς ἀγαπωμένη παρ' αὐτοῦ πάσῃ δυνάμει, ἡ μᾶλλον οὔσα δι' αὐτὸν ἀντικείμενον μεγίστου πόθου.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἔληγον τρεῖς μῆνες, οὐδὲ ὅπως σχεδὸν εἶχε προχωρήσει περισσότερο ἢ ὅσον κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, τὰ πράγματα δὲ θὰ ἔβαινον οὕτω

ἐπὶ πολὺ, ἂν ὁ κόμης Δερεναντὰλ δὲν ἀπεφάσιζε ν' ἀπαγορεύσῃ τῇ συζύγῳ του τὰς μακρὰς μετὰ τοῦ κ. Δελαμπέρ συνομιλίας, αἵτινες ἤδη ἀπασχολοῦν τὰς προελαίας τῆς ὥρας.

Ἡ δεσποτική αὐτῆ πράξις ἐξώργισε τὴν Ζήλιαν.

Τὸ φάσμα τῆς ἀνίας τῇ ἐφάνη ἔτοιμον νὰ τὴν ἀναρπάσῃ εἰς τὰς ψυχρὰς ἀγκάλας του, ὅπως δὲ ἀναγγεῖλη τῷ Ἰωάννῃ τὴν τυραννικὴν ἀπόφασιν τοῦ συζύγου τῆς τῷ ἔγραψεν ἐπιστολὴν ὅπως ἀνταρτικὴν.

Ὁ Ἰωάννης δὲν συνεκινήθη πολὺ ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς τῆς.

— Θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐσκέφθη, περιέμενα πρὸ πολλοῦ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό.

Καὶ ἔγραψε τέσσαρας πυριφλεγεῖς σελίδας, ὡς ὕστατον ἀποχαιρετισμὸν τῆς τε κ. Δερεναντὰλ καὶ τῆς παρουσίας ζωῆς.

Ἡ Ζήλια ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰωάννου, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἑλένη ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

Ἡ κόμησσα, κατεστυμμένη ἀποσφραγίσασα αὐτήν, διέτρεξε τὰς τέσσαρας σελίδας ἐν ταραχῇ, οὐδόπως διαφυγούσῃ τὴν φιλίαν τῆς, μεθ' ἧς κρύψασα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς ἐπειράθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνομιλίαν· ἀλλ' ἦτο πρόδηλον ὅτι ἡ διάνοιά τῆς ἀπέχετο πολὺ τῶν προφερομένων λέξεων. Ἀδέλιος νὰ προσποιηθῇ πλειότερον ἀνέκραξεν αἴφνης ἀτενίζουσα τὴν κ. Σερβέν:

— Εἶμαι ἡ δυστυχιστάτη τῶν γυναικῶν. Ἀγαπῶ!... ναί, ἀγαπῶ, ἐπανάλαβεν ἀποφασιστικῶς, καὶ μοὶ γράφει ὅτι θὰ φονευθῇ ἂν δὲν ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Σ' ἐξορκίζω νὰ μὴν ὑπάγῃς, ἔκραξεν ἡ Ἑλένη. Ἐνθυμοῦ τὰ καθήκοντά σου.

— Τὰ καθήκοντά μου! εἶπε πικρῶς ἡ Ζήλια· αὐτὰ λοιπὸν μοὶ ἀπαντᾷς, ὅταν σοὶ λέγω ὅτι ἀγαπῶ! Νομίζεις ὅτι λέξεις τινὲς τυχαῖαι εἶνε ἱκαναὶ νὰ παύσωσι τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας καὶ τὰς ὀνειροπολήσεις τῆς φαντασίας; Προτιμότερον τὸ μοναστήριον τοῦ γαμου. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον τὸ πάθος ἀμβλύνεται κατὰ τῶν σιδηρῶν κιγκλιδῶν καὶ ταχέως φθείρεται εἰς ἀνίσον πάλιν, ἐν ᾧ ζωῆ, χιλιάκις χειροτέρα τοῦ θανάτου, καὶ καθ' ὃν χρόνον μάλιστα τὴν εὐτυχίαν μας ἀποτελοῦσι δύο μόναι λέξεις, ὑποληψίς καὶ καθήκου, εἶνε βῆσανος ἀνωτέρα τῶν γυναικείων δυνάμεων...

— Καλὴ μου Ζήλια, ἡσύχασε, εἶπεν ἡ Ἑλένη ἔνδακρος, θλίβουσα ἐντὸς τῶν ἰδίων τὰς χεῖρας τῆς φίλης τῆς.

— Νὰ ἡσυχάσω! Διατί δὲν μοὶ λέγεις ὅτι εἶμαι εὐτυχής; Πῶς! ἐξηκολούθησεν, ἔχω ἀμαξάν, ἡ ὁποία μὲ περιμένει εἰς τὴν αὐλήν, δέκα ὑπηρέτας εἰς τὰς διαταγὰς μου, ἡμπορῶ νὰ ἔχω πλείστας ἐνδυμασίας καὶ δὲν εἶμαι εὐτυχής! Αὐτὸ πρέπει νὰ σ' ἐκπλήττῃ πολὺ, ἀφοῦ μίαν μόνην εὐτυχίαν ἔχῃς ἐν τῇ ζωῇ σου, νὰ ἀγαπᾷς καὶ νὰ ἀνταγαπᾷσαι!

— Ζήλια, εἶπεν ἡ Ἑλένη σοβαρῶς καὶ συγκεινημένως, δὲν θὰ σ' ἐρωτήσω: κατὰ

τίνος παρκαπονεῖσαι;... Ἐννοῶ πολὺ καλὰ διὰ τί πάσχεις· ἀλλὰ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ παρκαπονησῃ; Τὴν κοινωνίαν δὲν πρέπει νὰ θεωρῆς ὡς αἷτιον τῆς δυστυχίας σου. Ἡδύνασο νὰ ἐκλέξῃς καὶ ἐξέλεξας!

— Ναί, ἐξέλεξα! εἶπεν ἡ Ζήλια ἀπελπίς, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἡ συντριβὴ τῆς ὀλίγον θὰ διαρκέσῃ. Εἰς ὅλας τὰς γυναίκας ἀναφαινεταί, συνήθως, καθ' ἣν στιγμὴν φαίνονται ἐπιθυμοῦσαι παρηγορίας καὶ κηροζώσῃν, ὅτι κατὰ τὰς λοιπὰς στιγμὰς τοῦ βίου των προσπαθοῦσι ν' ἀποκρῦψωσιν. Ἡ στιγμὴ αὕτη διὰ τὴν Ζηλιαν ἔφθασεν.

— Ἐννοεῖς τί ὑποφέρω, ἀνέκραξεν ἀνεγερθεῖσα ὠχρὰ καὶ ἐξημμένη, νὰ γνωρίζω ὅτι δι' ἐν μόνον αἰτήμα ζῶ καὶ νὰ τὸ πνίγω εἰς τὴν καρδίαν μου διὰ νὰ μὴ τὸ σκέπτομαι. νὰ ψιθυρίζω ἀπαύστως τὴν ὑπερτάτην λέξιν, ἡ ὁποία μεταφέρει τὴν ψυχὴν μας εἰς τὰ χεῖλη μας, χωρὶς ποτὲ νὰ τὴν προφέρω, νὰ βλέπω τὴν ὠραιότητά μου νὰ μαραίνεται, χωρὶς ν' ἀπολαύω αὐτῆς, νὰ εὑρίσκω τὰς ἡμέρας καθ' ὑπερβολὴν μακρὰς καὶ ἐν τούτοις μετὰ λύπης νὰ ποθῶ ἐκάστην αὐτῶν παρερχομένην. διότι ἐντὸς ὀλίγου ἐκ τῆς νεότητός μου θὰ ἀπομείνῃ μόνη ἡ ἀπελπιστικὴ ἰδέα ὅτι δὲν ἔζησα;... Μισῶ τὴν πολυτέλειαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐντελῶς ἐθυσιάσθην... Τί μ' ἐνδιαφέρουσι τὰ χρυσᾶ καὶ τιμαλφῆ κοσμήματά μου; Τὰ ἀληθῶς ὠραῖα πράγματα εἶνε κοινὰ δι' ὅλους. Καὶ ὁ ἐπαίτης αὐτὸς δύναται, ὡς ἐγώ, νὰ θαυμάσῃ τὸν Ρήνον καὶ τὰς Ἀλπεῖς. Πάσχω πολὺ! Ἄλλοτε ἤμην καλὴ καὶ τώρα ἔγεινα δύστροπος. Ὅταν ἐκ τῆς ἀμαξίας μου παρατηρῶ καθ' ὁδὸν γριζέταν νὰ στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἔραστοῦ τῆς αἰσθάνομαι παραφορὰς λύσης καὶ ἂν ἠδυνάμην θὰ ἐξηφάνιζον τὴν χαρὰν καὶ τὴν καλλονὴν τῆς... Ἰδοὺ ὁ βίος μου, ἐπανάλαβεν ἡ Ζήλια μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, καὶ ὅταν ἡ εὐτυχία μοὶ προσφέρεται θέλεις νὰ καταδικάσω τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ τὴν ἀποθήσω!

— Ἡ ἰδέα μόνη τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας δὲν σὲ συνταράσσει; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη

— Πιστεύεις, ὅτι ὁ κόμης δὲν μὲ ἠπάτησεν;

— Εἶμαι γυνὴ καὶ ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Ἑλένη ἀτάραχος. Καὶ ἂν οὐδέποτε προσωπικῶς μοὶ συνέβη τι, οὐχ ἦττον πολὺ συχνὰ ἀγανακτῶ διὰ τὰς ἀδικίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰς μεροληπτικὰς τῶν ιδέας, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως ὅλων τῶν νόμων καὶ ὅλων τῶν προλήψεων, μὴ λησμονῆς ὅτι εἶνε ἐπονείδιστος ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία διὰ τῶν πράξεών τῆς παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν σύζυγον νὰ τῇ εἴπῃ: «ἦσο μηδὲν, τίποτε δὲν εἶχες! ἀπέκτησας δι' ἐκουσίου ὄρκου τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃς τὸ ὄνομά μου, νὰ μερισθῇς τὸν πλοῦτόν μου· σήμερον παραβιάζεις τὸν ὄρκον αὐτόν, ἐνῶ διατηρεῖς τοὺς τίτλους, τὰς ἀμαξίας καὶ τὰ κοσμήματά μου;»

— Ἀληθῶς, εἶπε πικρῶς ἡ Ζήλια,

αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ κλοπὴν, διότι δικαιούται τις ν' ἀπαίτη ἀπὸ τὴν γυναῖκα πίστιν, ἀφοῦ τόσον ἀκριβὰ τὴν ἠγόρασεν. Λοιπὸν! ἀνέκραξε, θὰ σχίσω τὴν δουλικὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν καὶ θ' ἀναλάβω τὸ δικαίωμα ἀνθρώπινου πνεύματος, τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ ζῶ!

— Σκέφθητι καλῶς! ἄλλως τε, εἶσαι βεβαία ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖον ἀγαπᾷς, θὰ φέρῃ ἀπαθῶς μετὰ σοῦ τὴν κατάραν τοῦ κόσμου; Εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ σὲ ἀγαπήσῃ τόσον, ὥστε ν' ἀναδεχθῇ τὰ βάρη ὅλης σου τῆς ζωῆς;

Ἡ Ζήλια εἰσώπα κύπτουσα τὴν κεφαλήν.

— Ἐπίσης, ἐπανάλαβεν ἡ Ἑλένη, δὲν γνωρίζεις διόλου ἂν ἀγαπᾷσαι ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον, διὰ τὸν ὅποιον θέλεις νὰ θυσιάσῃς τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὴν συνειδησίαν σου· εἶσαι βεβαία ὅτι τὸν ἀγαπᾷς;...

— Τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ! ἀπήντησεν ἡ Ζήλια. Ἀναμφισβύτως ὅτι αἰσθάνομαι δὲν ὁμοιάζει οὔτε πρὸς τὰ δνεῖρα δεκαεξαετοῦς ἡλικίας, οὔτε πρὸς τὰ πληροῦντα τὰ μυθιστορήματα διακαθῆ πάθη· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔχω κἄπως ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ζωὴν· ποθῶ, φοβοῦμαι, πάσχω, ἀναμένω, ἐλπίζω, ἀποφεύγω τὸ κενόν, καθὼς καὶ τὸ μηδέν...

— Κέρδος ὅλων τούτων εἶνε ὅτι ὀλιγώτερον πλῆττεις, ἀλλ' ἀφοῦ συγκεντρῶνεις βεβιασμένως ὅλην τὴν ζωὴν σου εἰς τὸν ἔρωτα πολὺ γρήγορα θὰ ἐπιθυμήσῃς μετὰ λύπης ὅτι σήμερον περιφρονεῖς. Ἐὰν ἐκ τοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον πιστεύεις ὅτι αἰσθάνεσαι, ἀφαιρεθῶσι τὰ προσκόμματα, αἱ συγκινήσεις, ἡ εὐτυχία, θὰ ἀπομείνῃ μόνον διὰ σὲ ἡ τύψις καὶ ἡ αἰσχύνη.

— Ἰσως, εἶπεν ἀθύμως ἡ Ζήλια.

— Γράψον ἐπὶ παρουσίᾳ μου εἰς τὸν νέον αὐτόν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτι θέλεις νὰ διακόψῃς πᾶσαν σχέσιν, ὅτι ἀναχωρεῖς αὐριοῖν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἀναχωρήσου, χωρὶς νὰ περιμείνῃς τὴν ἀπάντησιν του, ἐπανάλαβεν ἡ Ἑλένη ἀποφασιστικῶς.

— Ἀλλ' ἂν φονευθῇ;...

— Σπουδαίως τὸ πιστεύεις;

— Ὁχι.

— Πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ γράψῃς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη.

Ἡ Ζήλια τὰ πάντα ὑποσχέθη.

Ἡ κ. Σερβέν εἶχε βραδύνει, ὥστε ἀποχωρισθεῖσα τῆς φίλης τῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

— Πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτά σου! ἀνέκραξε ριπτομένη ὀλόδακρος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τῆς. Ἄνευ σοῦ θὰ ἤμην ἴσως ὅσον ἡ Ζήλια δυστυχής.

Z'

Μείναςα μόνη ἡ Ζήλια ἠθέλησε νὰ πληροφορήσῃ τὸν Ἰωάννην ὅτι ἀνεχώρει τὴν ἐπαύριον, ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς ἠδυνάτει νὰ κινήθῃ.

— Ἀδύνατον! εἶπε τέλος, προτιμῶ

ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ ταξειδεύσω μετὰ τοῦ συζύγου μου καὶ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν προτέραν ζωὴν! Ἡ Ἑλένη δὲν γνωρίζει τί θὰ εἴπῃ πλῆξίς!

Καὶ ἔγραψε ἐπιστολὴν, ἧς ἡ ἀληθὴς ἔννοια συνοψίζεται :

«Ἐξοκολούθει νὰ μὲ ἀγαπᾷς, ἂν καὶ τὰ πράγματα λέγωσι : «τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξύ μας!»

Ἐνῶ ἐπὶ ἐβδουάδα ὀλόκληρον ὁ Ἰωάννης ἔγραφε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Ζήλιαν ἐπιστολάς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπελπιστικὰς, αὕτη οὐχ ἦττον ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ σιωπήσῃ.

Τὴν ἐνάτην ἡμέραν ὁ Ἰωάννης ἐγκαρτερήσας δὲν ἔγραψεν.

Ἡ Ζήλις, μαθοῦσα τὴν ἐπομένην ὅτι διήλθε τὴν ἐσπέρην του εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἰταλίδος πριγκηπέσσης, ἠσθάνθη ζηλοτυπίαν. Τὸν ἐμεγαλυνεν ἀπέναντι τοῦ κόσμου, ὅπως τῷ διευκολύνη τὸν ἔρωτα ἄλλης γυναικός;

Αἱ βράσανοι τῆς φιλαυτίας, ἃς προξενεῖ ἡ ἀμιλλα, καταστρέφουσι περισσότεράς γυναικὰς ἢ ὁ ἔρως.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ κόμησσα μετέβη εἰς χορὸν μὲ τὴν βεβαιότητα νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸν Ἰωάννην, κατορθώσαντα τότε νὰ φανῇ ψυχρός, τραχὺς, εἴρων. Τὴν ἐπαύριον ἡ Ζήλις εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἡ Ζήλις ἐξεπλήσσετο εὐρίσκουσα ἐλαχίστην μεταβολὴν ἐν τῇ ζωῇ τῆς, καὶ μὴ αἰσθάνομένη τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, περὶ ἧς οὐαίλει ἡ Ἑλένη καὶ ἦτις ἐξέδηλοῦτο ἐν τῷ βλέμματι τῆς κυρίας Δεραμπέρ.

Ὅπως γυνὴ τις διατελῇ ἐν τῷ ἔρωτι εὐτυχὴς ἀπαιτεῖται νὰ ταῦτίσῃ, ἢ δυνατὸν, ἐντελῶς τὸν βίον τῆς πρὸς τὸν τοῦ ἀνδρός ὃν ἀγαπᾷ, νὰ συνεταιρισθῇ τὴν φιλοδοξίαν του, τοὺς σκοποὺς του, τὰ ὄνειρά του, καὶ συγχρόνως ἐπιδιώκουσα τὴν ἀφθονίαν τῆς χαρᾶς καὶ τὴν φειδῶ τῆς λύπης, νὰ καθιστᾷ θελκτικὰς τὰς ἀσημοτέρας λεπτομερείας τῆς ὕλικῆς ζωῆς· οὕτω διαφεύγει τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα ἠδέως παρέρχεται.

Ἄλλ' εἰς τὰς ἀναλόγους πρὸς τὴν τῆς Ζήλις μετὰ τοῦ Ἰωάννου σχέσεις τὰ συμφέροντα σχεδὸν πάντοτε ἀντίκεινται, τὸ μέλλον εἶνε ἀτελείωτος καὶ ἀποτρόπαιος ἀπειλή, αἱ ἀσχολίαι καὶ τὰ συμβεβηκότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τελείως διίστανται.

— Ἀκόμη μόνη εὐρίσκειται ἐδῶ μὴ ἡ Ἑλένη ἔχη δίκαιον, μὴ δὲν τὸν ἠγάπων! ἔλεγεν ἐνίοτε ἡ κ. Δεναραντὰλ περιπλανώσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἀπεγνωσμένα βλέμματα.

Οὐχ ἦττον ἐφρόντιζε νὰ ὑποβάλῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰωάννου.

Γυνὴ, ἐξωκειωμένη πρὸς τὰς συγκινήσεις μυστηριώδους καὶ ἐνόχου ἐρωτοπλοκίας ὑπὲρ πᾶν ἄλλο διστάζει νὰ παραιτηθῇ αὐτῶν, καὶ ἐν τούτοις, σεβομένη ἔτι ἑαυτὴν, ἀπωθεῖ μετὰ φρίκης τὴν ἰδέαν νὰ ζητήσῃ τὰς συγκινήσεις ταύτας παρ' ἐτέ-

ρου ἀνδρός, ἐκτὸς τοῦ ἔραστοῦ, δι' ὃν διέπραξε τὸ πρῶτον σφάλμα τῆς. Προσπαθεῖ λοιπὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀγαπᾷ.

Οἱ τιθέμενοι ὡς ἀξιωμα, ὅτι ἡ ἰπόλαυσις αὐξάνει τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς καὶ ἐλαττοῖ τὸν τοῦ ἀνδρός, κατὰ κανόνα, εὐαπατῶνται ἐκ τοῦ ἀλόγου τούτου συλλογισμοῦ, τοῦ σχεδὸν πάντοτε μετὰ πολλῶν ἄλλων συναφοῦς. Ἡ φαντασία πιρίζει συνήθως σπουδαιότερον πρόσωπον παρὰ τῆ γυναικί, εὐκόλως δὲ φέρεται αὕτη ταχύτερον εἰς τὴν ἀπογοήτευσιν, ὅταν πραγματοποιηθῶσιν οἱ πόθοι.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐδέησε νὰ καταβάλῃ ὅλην του τὴν ρητορικὴν καὶ τινὰ μέσα δωροδοκίας ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ὑπόσχεσιν δειπνοῦ χωριστοῦ· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ φρίκη του ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἐν τῇ κυρίᾳ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου, παραπλεύρως δηλαδὴ τοῦ θαλάμου του, οἱ κ. κ. ἀξιωματικοὶ τοῦ 3ου τῶν Οὐσσάρων, οἱ ἀντικαταστήσαντες τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς τοῦ 3ου τῶν Οὐσσάρων ἐν Ν*, ἔμελλον τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν νὰ συνέλθωσιν ὁμοῦ εἰς συμπόσιον ἀποχαιρετισμοῦ καθ' ὃ ζωντὰ θὰ ἐπεκράτει διάχυσιν.

Ὁ ξενοδόχος μεθ' ὄρκων διεβεβαίωσεν ὅτι, πλην τῆς ἰδαζούσης εἰς πάντα Γάλλον ἀξιωματικὸν φαιδρότητος, οἱ κ. κ. Οὐσσάροι ἦσαν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν γνωστοὶ διὰ τὸ πρῶτον αὐτῶν καὶ συνετόν, καὶ ὅτι ἡ γειτονικὴ τῶν παρουσία οὐδὲν θὰ εἶχε τὸ ἀνάρμοστον διὰ τὴν κυρίαν, καθόσον μάλιστα οἱ κ. κ. ἀξιωματικοὶ συνείθιζον νὰ ἐγείρωνται τῆς τραπέζης πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐπανερχόμενος ὁ Λέων εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον, κατόπιν τῆς ἡκιστα ἐνθαρρυντικῆς αὐτῆς διαβεβιωσέως, παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἄγγλος του κατεῖχε τὸ παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ του κείμενον δωμάτιον.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ.

Ὁ Ἄγγλος, καθήμενος ἔμπροσθεν τραπέζης ἐφ' ἧς ἔκειντο ποτήριον καὶ φιάλη. ἠτένιζε τὸ δάπεδον μετὰ βραθείας προσοχῆς, ὡσεὶ μετρῶν τὰς ἐπ' αὐτοῦ περιφερομένας μυλῆς.

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ γείτονες! ἐσκέφθη ὁ Λέων. Ὁ Ἄγγλος ὅσον οὕτω θὰ μεθυσθῇ, καὶ οἱ Οὐσσάροι θὰ φύγουν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἄμα ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον, πρῶτη του φροντίς ὑπῆρξε τὸ νὰ βεβαιωθῇ ἂν αἱ θύραι τῆς συγκοινωνίας ἐκλείοντο καλῶς καὶ εἶχον σύρτας.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἄγγλου, ὑπῆρχε θύρα διπλῆ καὶ τὸ τεῖχος ἦτο πυκνόν.

Πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν Οὐσσάρων, ὁ

τοιχος ἦτο λεπτότερος, ἀλλ' ἡ θύρα ἡσφαλιζέτο διὰ κλειθροῦ καὶ σύρτου.

Ἦτο ὅπως δῆποτε, κατὰ τῆς περιεργείας, φραγμὸς ἀσφαλέστερος τῶν παραπετασμάτων ἀμάξης, καὶ πόσοι δὲν νομίζουσιν ἑαυτοὺς μακρὰν τοῦ κόσμου ἐντὸς ἀμάξης!

Ἡ πλουσιωτέρα τῶ ὄντι φαντασία ἀδυνατεῖ νὰ ἐξεύρῃ εὐδαιμονίαν πληρεστέραν ἐκείνης, καθ' ἣν δύο ἔρασταί, μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, εὐρίσκονται μόνοι, μακρὰν τῶν ζηλοτύπων καὶ τῶν περιέργων, δυνάμενοι οὕτω ν' ἀφηγηθῶσιν ἀνέτως τοὺς παρελθόντας πόρους των καὶ νὰ δρέψωσι τὰς ἀπολαύσεις, τελείας ἐνωσεως.

Ἄλλ' ὁ διαβολὸς εὐρίσκει πάντοτε μέσον νὰ σταλαζῇ σταγόνα ἀψίνθου ἐν τῷ κυπέλλῳ τῆς εὐτυχίας.

Ὁ Ἰόνσων ἔχει γράψει, ἀλλ' ὄχι πρῶτος, λαβὼν τοῦτο παρ' Ἑλλήνων, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ : «Σήμερον θὰ ἦμαι εὐτυχής». Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἦν ἠσπασθησαν ἀπὸ ἀρχαιοτήτων χρόνων, ἀγνοεῖται ἔτι παρὰ τινος ἀριθμοῦ ἀτόμων καὶ ἰδίως παρὰ τοῦ πλείστου τῶν ἀγαπῶντων.

Κατὰ τὸ πενιχρὸν των ἐν τῷ κυανῷ θαλάμῳ δειπνόν, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τινων πινακίων ἀποκρυβέντων τοῦ δειπνοῦ τῶν Οὐσσάρων, ὁ Λέων καὶ ἡ φίλη του πολλὰ ὑπέφερον ἐκ τῆς συνδιαλέξεως, εἰς ἣν εἶχον παραδοθῆ οἱ κύριοι τῆς γείτονος αἰθούσης. Αἱ ὀμιλίαι των, ἃς ἀπέχω τοῦ ν' ἀναφέρω, πᾶν ἄλλο εἶχον θέμα ἢ τὴν τακτικὴν τῶν ὄπλων καὶ τὰς ἀνδραγαθίας.

Ἦσαν ἀλλεπάλληλοι ἱστορίαι ἐρωτικῶν κατορθωμάτων, ὅλαι σχεδὸν εὐθυμόταται, προκαλοῦσαι ἐκρήξεις ἠχηρῶν γελῶτων, ὧν ἠδυνάτου νὰ μὴ συμμερίζωνται οἱ ἡμέτεροι ἔρασταί.

Ἡ φίλη τοῦ Λέοντος δὲν ἦτο σεμνότυφος· ἀλλ' ὑπάρχουσι πράγματα, ἅτινα δυσσεπῶς ἀκούει τις, ὅτε μάλιστα εὐρίσκειται μετ' ἐκείνου ὃν ἀγαπᾷ.

Ἡ θέσις βραθυμῶν καθιστατο δυσχερεστέρα, καὶ, ὅτε παρέθετον εἰς τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Λέων ἔκρινε καθήκον του νὰ καταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ συστήσῃ, ὅπως ὁ ξενοδόχος παρατηρήσῃ πρὸς τοὺς κυρίους ὅτι ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ὑπῆρχε γυνὴ ἀσθενής, καὶ ὅτι πεποιθότες εἰς τὴν εὐγένειαν των τοὺς παρεκάλουν νὰ περιστείλωσι τοὺς θορύβους των.

Ὁ ξενοδόχος, ὡς συμβαίνει εἰς γεύματα ὁμάδων, ἦτο ὅλως συγκεχυμένος καὶ ἠγνόει πρὸς ποῖον ν' ἀπαντήσῃ πρῶτον.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Λέων τῷ διεβίβαζε τὴν διὰ τοὺς ἀξιωματικούς ἐντολήν, θεράπων τῆς ἐζητεῖ οἶνον Καμπανίας διὰ τοὺς Οὐσσάρους, θεράπειναι τις οἶνον Πόρτου διὰ τὸν Ἄγγλον.

— Τῷ εἶπα, προσέθηκεν αὕτη, ὅτι δὲν ἔχει.

— Εἶσαι ζῶν Ὁ, τι κρασί ζητήσῃ κανεῖς, τὸ ἔχω. Θὰ εὐρῶ τοῦ Πόρτου! Φέρε μου τὴν μποτίλια τῆς ρακῆς, μία μποτίλια τῶν δέκα πέντε καὶ τὸ μικρὸν μποκάλι τοῦ σπέρτου

